

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce

X

nar. X, st. příslušnost Ukrajina

zastoupen advokátem Mgr. Pavolem Kehlem

sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2

proti

žalované

Policie České republiky, Policejní prezidium

sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2020, č.j. PPR-12681-8/ČJ-2020-990115

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2020, č.j. PPR-12681-8/ČJ-2020-990115, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 19.456 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Pavola Kehla.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (sdělení) žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým nebylo vyhověno jeho žádosti o výmaz osobních údajů zpracovávaných žalovanou.
- 2 Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
- 3 Dne 31. 3. 2020 podal žalobce u žalované žádost o poskytnutí informace o svých osobních údajích v evidencích žalované a dále o likvidaci svých osobních údajů ze Schengenského informačního systému, případně dalších souvisejících systémů. Žalobce v žádosti mimo jiné uvedl, že mu byl v dubnu roku 2017 odepřen vstup na území Schengenského prostoru při pasové kontrole na Mezinárodním letišti ve Vídni (Flughafen Wien).
- 4 Žalovaná sdělením ze dne 12. 6. 2020 žalobci sdělila, že žalobce byl podle ust. § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) označen za nežádoucí osobu a podle ust. § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zaevidován do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) ode dne 13. 10. 2017 do dne 13. 10. 2020. Dále sdělila, že v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 (dále jen „nařízení č. 1987/2006“) byly žalobcovy osobní údaje na základě výše uvedených skutečností vloženy do Schengenského informačního systému II (dále jen „SIS II“) do dne 13. 10. 2020.
- 5 Dne 23. 10. 2020 podal žalobce u žalované další žádost o poskytnutí informace o tom, jaké jeho osobní údaje žalovaná zpracovává a v jakých evidencích, a dále o výmaz jeho osobních údajů vložených do SIS II, ENO nebo jiných evidencí, které by žalobci mohly bránit ve vstupu na území České republiky.
- 6 Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobci sdělila, jaké osobní údaje o něm eviduje ke dni 19. 11. 2020. Konkrétně sdělila, že jeho osobní údaje jsou zpracovávány v informačním systému cizinců, jehož účelem je zajistit v souladu s nařízením č. 1987/2006 a s rozhodnutím Rady 2007/533/SV na území členských států vysokou úroveň bezpečnosti v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva Evropské unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti a národní bezpečnosti, a uplatňování ustanovení hlavy IV části třetí Smlouvy o ES, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému. Dále sdělila, že SIS II ke dni 19. 11. 2020 neobsahuje záznam podle čl. 26, čl. 32, čl. 34, čl. 36 rozhodnutí Rady 2007/533/SV vztahující se k osobě žalobce.
- 7 Dále sdělila, že žalobce byl podle ust. § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců označen za nežádoucí osobu a podle ust. § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byl zaevidován do ENO ode dne 13. 10. 2017 do dne 13. 10. 2021. V souladu s nařízením č. 1987/2006 byly žalobcovy osobní údaje vloženy do SIS II se stejnou dobou platnosti záznamu, tedy do dne 13. 10. 2021.
- 8 Dále sdělila, že žalobcovy osobní údaje budou v informačním systému cizinců uchovány v souladu s ust. § 160 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců 10 let od uplynutí lhůty, po kterou byl žalobce zařazen do ENO. V této souvislosti žalovaná žalobci sdělila, jaké žalobcovy osobní údaje jsou ke dni 3. 11. 2020 zpracovávány v informačním systému cizinců (viz specifikace v bodu 6, věta druhá tohoto rozsudku).

- 9 Dále sdělila, že opětovným prověřením ze strany zadavatele požadavku, který uplatnil požadavek na zařazení osoby žalobce do ENO a do SIS II ode dne 13. 10. 2017, bylo zjištěno, že důvody pro označení žalobce za osobu nežádoucí ve smyslu ust. § 154 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců nepominuly a i nadále trvají. Proto byla podle ust. § 155 zákona o pobytu cizinců a v souladu s čl. 24 nařízení č. 1987/2006 o 1 rok prodloužena platnost záznamů vedených v ENO a SIS II, tedy do dne 13. 10. 2021. V této souvislosti bylo přihlédnuto k situaci žalobce a bylo dbáno na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro zařazení jeho osobních údajů do předmětných evidencí a důsledky tohoto zařazení.
- 10 Dále žalovaná s odkazem na ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), sdělila, že k dané věci nelze poskytnout bližší informace, a shrnula, že z uvedených důvodů nemohla žalobcově požadavku na výmaz osobních údajů v ENO a SIS II vyhovět.

II. Argumentace účastníků

- 11 Žalobce v žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že je poměrně značně limitován co do možnosti uplatnění žalobních bodů, neboť skutečně neví, co je důvodem záznamů v příslušných evidencích. Napadené rozhodnutí považuje za vydané v rozporu se skutečným skutkovým stavem, neboť žalobce není osobou, jejíž vstup by bylo nutno korigovat, resp. zakázat, z důvodu obav o ochranu veřejného zájmu na území členských států ES. Uvádí, že si absolutně není vědom, že by se dopustil jakéhokoli protiprávního jednání, v jehož důsledku mohl být označen za tzv. nežádoucí osobu, označení žalobce za nežádoucí osobu a jeho následné zařazení do evidence nežádoucích osob a porízení záznamu do SIS II dle čl. 24 nařízení č. 1987/2006 je nezákonné a nelegitimní. Tím spíše, že si žalobce není vědom jakéhokoli nezákonného jednání ze své strany, považuje označení za nežádoucí osobu, tj. že by svým pobytem na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy a důsledky s tím spojené, za nepřiměřené a absurdní.
- 12 Žalobce namítl, že žalovaná porušila čl. 41 odst. 5 nařízení č. 1987/2006 a dále čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SVV, ve spojení s ust. § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, a dále ve spojení s ust. § 84 odst. 2 zákona o Policii. Žalovaná také dle žalobce porušila čl. 49 odst. 1 rozhodnutí Rady 2007/533/SVV a čl. 34 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, jenž stanoví, že členský stát pořizující záznam odpovídá za zajištění toho, že údaje jsou správné, aktuální a jsou vloženy do SIS II v souladu se zákonem. Dále žalovaná dle žalobce porušila čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/679 (dále jen „nařízení č. 2016/679“), dle něž členský stát zajistí, aby byly osobní údaje zpracovávány zákonným a korektním způsobem a dále odst. 2 téhož článku, dle něž členský stát zajistí, aby byly osobní údaje shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely.
- 13 Kromě nezákonnosti spočívající v rozporu napadeného rozhodnutí s výše uvedenými ustanoveními žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť nelze přezkoumat skutkové závěry, které žalovanou k tomuto rozhodnutí vedly.

- 14 Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou. K spisovému materiálu uvedla, že část předloženého spisového materiálu je na Ředitelství služby cizinecké policie vedena jako utajovaná informace stupně utajení vyhrazené ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“).
- 15 K žalobním námitkám sdělila, že žalobce je aktuálně veden v ENO na základě požadavku jiného útvaru Policie České republiky. Žalobce byl označen za nežádoucí osobu a zařazen do ENO podle ust. § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle něž žalovaná rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Jiný útvar Policie České republiky požadavek uplatnil ke dni 12. 10. 2017, žalovaná jej zpracovala ke dni 13. 10. 2017, a následně byl tento požadavek z podnětu tohoto jiného útvaru Policie České republiky opakovaně aktualizován a žalovanou zpracován. Z vyjádření jiného útvaru Policie České republiky, který uplatnil požadavek k zařazení uvedeného cizince do ENO po individuálním posouzení přiměřenosti mezi důvodem tohoto zařazení a jeho důsledky, vyplývá, že nadále trvají důvody pro zařazení žalobce do ENO a SIS II. Důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek je dle žalované i nadále aktuální a současně trvá i důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států.
- 16 Na základě podnětu jiného útvaru Policie České republiky, který uplatnil požadavek na označení žalobce za nežádoucí osobu, byl ke dni 25. 10. 2020 tento požadavek aktualizován a zpracován. Žalovaný dále citovala ust. § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který upravuje podmínky zařazení cizince do ENO a v rozsahu stanoveném právními předpisy EU do SIS II, a uvedla, že v souladu s nařízením č. 1987/2006 byly proto osobní údaje žalobce na základě výše uvedených skutečností vloženy do SIS II.
- 17 Dále žalovaná uvedla, že žalobce byl v napadeném rozhodnutí informován o zákonných důvodech označení za nežádoucí osobu a rovněž i o důvodech vedení záznamu v ENO a SIS II. Podle názoru žalované nemohlo dojít tímto postupem k porušení čl. 41 nařízení č. 1987/2006. Označení žalobce za nežádoucí osobu a vedení jeho osobních údajů v ENO a SIS II je s odkazem na ust. § 154 odst. 5 a odst. 6 zákona o pobytu cizinců přiměřené k důvodům tohoto zařazení a jeho důsledkům. Přiměřenost dopadů postupu byla posouzena při uplatnění požadavku jiného útvaru Policie České republiky, a to opakovaně, a vzhledem k tomu, že je dáno důvodné nebezpečí, že by žalobce jako nežádoucí osoba mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, byly jeho osobní údaje zařazeny do SIS II. Vzhledem k uvedenému a důvodům zařazení žalobce do ENO nemohlo podle názoru žalované tímto postupem dojít k porušení čl. 24 nařízení č. 1987/2006.
- 18 Žalovaná uvedla, že žádné z ústavně garantovaných práv nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky. S odkazem na usnesení Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 38/04 ze dne 12. 7. 2005 upozornila, že je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje.

- 19 Dále konstatovala, že s ohledem na ust. § 28 odst. 2 písm. a) a c) zákona o zpracování osobních údajů nemohla žádosti žalobce vyhovět ani k dané věci poskytnout bližší informace, neboť by tím došlo k ohrožení plnění úkolů v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech a ochrany utajovaných informací.
- 20 Závěrem zdůraznila, že osobní údaje žalobce byly do SIS II vloženy v souladu s nařízením č. 1987/2006, do ENO v souladu se zákonem o pobytu cizinců, a správnost jejich vložení do příslušných evidencí byla opakovaně přezkoumávána a aktualizována. Osobní údaje žalobce jsou zpracovávány zákonným a korektním způsobem a jsou rovněž shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států. K samotnému procesu vyřízení žalobcovy žádosti žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou, je náležité a řádně odůvodněno, je srozumitelné, dostatečně určité a individuálně vyřízené ve všech svých souvislostech. Vzhledem k uvedenému žalovaná nesouhlasila se žalobní námitkou, že je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
- 21 Žalobce na vyjádření žalované reagoval doplněním žaloby, v němž namítal nedůvodnost vedení jeho osoby v příslušných evidencích, zejména proto, že v období 2017–2020 nebyl stíhán, nebyl účastníkem trestního řízení v postavení podezřelého, obviněného, včetně toho, že nebyl hledán; nebylo proti němu orgány činnými v trestním řízení zahájeno prověřování či vyšetřování. Dále požádal o nahlédnutí do soudního spisu a o umožnění seznámit se s informací, na základě které byl záznam ve věci žalobce proveden.
- 22 Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 20. 10. 2022 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého zástupce po shrnutí relevantní judikatury nově uvedl, že v médiích na Ukrajině pronikla na veřejnost informace týkající se osoby žalobce, jde o internetový článek, který byl nedávno zveřejněn na webových stránkách společnosti FORBES, článek je v ukrajinštině a jeho obsahem je mimo jiné zpráva EUROPOL SIENA Information Exchange message, která je v angličtině, je datována 1. 12. 2017 a je z ní zjevné, že jejím původcem je Česká republika. Ve zprávě je kromě jiného zmíněn i žalobce a je k němu uvedena krátká informace, že je to ukrajinský občan a že je zodpovědný za kriminální aktivity v Dněpru. Zástupce žalobce předložil soudu k důkazům výtisk článku publikovaného dne 2. 9. 2022 na webových stránkách FROBES.UA (<https://forbes.ua/company/goteli-pid-prikrittyam-pravookhorontsi-pidbirayutsya-do-topovoi-gotelnoi-merezhi-ukraini-yak-vona-povyazana-z-rosiyskimi-deputatami-ta-zlodiymi-v-zakoni-02092022-8020>). Namítl, že žalobci jsou znepřístupněny důvody, pro které byl zanesen do příslušných systémů, avšak z předloženého důkazu vyplývá, že požadovaná informace je veřejně známá. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle níž informace, které jsou veřejně známy, nemohou být utajovány. Zástupce žalobce navrhl odročit jednání za účelem doplnění předložené informace, případně překladu; uvedl, že žalobce dosud nezná zdroj této informace, v případě odročení jednání se pokusí zjistit původ informace a sdělit jej soudu.

III. Posouzení žaloby

- 23 Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
- 24 Městský soud nejprve uvádí, že při jednání konaném dne 20. 10. 2022 neprovedl důkaz navržený žalobcem k prokázání jeho tvrzení, že důvod, pro který byl zařazen do příslušných evidencí ENO a SIS II, je veřejně znám. Městský soud tento důkaz neprovedl z důvodu nadbytečnosti, neboť z něj pro účely posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není třeba vycházet. Napadené rozhodnutí lze z hlediska zákonnosti posoudit i bez ověření tvrzení, které má být označeným důkazem prokázáno (k tomu viz body 35 a násl. tohoto rozsudku). Nadto soud považuje doplnění dokazování za nadbytečné i z důvodu, že žalobcem označený důkaz, tedy internetový článek prezentovaný na webových stránkách FORBES.UA, který má dle jeho tvrzení v sobě zahrnovat zprávu o osobě žalobce, je datován 2. 9. 2022. Byl tedy publikován až po právní moci napadeného rozhodnutí a městský soud k jeho obsahu nemůže přihlížet, neboť je povinen vycházet ze skutkového stavu v době rozhodování žalované (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Ze stejného důvodu soud neshledal potřebné odročit jednání za účelem doplnění údaje o původu zprávy obsažené v internetovém článku. Vyhovění žádosti a odročení jednání by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie.
- 25 Co se týče požadavku žalobce seznámit se s obsahem utajované části spisu, resp. s důvody jeho vedení v předmětných evidencích, soud uvádí následující:
- 26 Dle ust. § 28 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, spravující orgán žádosti o sdělení, zda zpracovává jeho osobní údaje a uvedení, o jaké osobní údaje včetně účelu zpracování a jejich zdroje, *nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech.*
- 27 K této problematice se vyjádřil i Ústavní soud, který neshledal nemožnost účastníka seznámit se s důvody zamítnutí žádosti o udělení občanství z bezpečnostních rizik za protiústavní. Ve svém recentním nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20 mimo jiné uvedl:
- 28 „35. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 12. 2. 2009 *Nolan a K. proti Rusku* (č. 2512/04, zejm. bod 71; věcně se však tento případ týkal zbavení svobody v tranzitním prostoru mezinárodního letiště), minimálním standardem, který zaručuje právo na účinný opravný prostředek, je přístup nezávislého orgánu příslušného k přezkoumání důvodů rozhodnutí a relevantních důkazů k utajovaným materiálům tak, aby mohl konat, nemá-li takové rozhodnutí odůvodněný základ ve faktech anebo odhaluje výklad pojmu „národní bezpečnost“, který je nezákonný, v rozporu se zdravým rozumem anebo svévolný. V nálezu [sp. zn. Pl. ÚS 5/16](#) proto také Ústavní soud uvedl, že v případech, kdy je reálná obava, že by zpřístupnění konkrétních důvodů nevyhovění žádosti mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob, nebudou žadateli o státní občanství sdělovány. Podobně Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu *Regner proti České republice* ze dne 19. 9. 2017 (stížnost č.

35289/11) uvedl, že z pohledu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. jak z pohledu práva na spravedlivý proces obecně, tak z pohledu práva na rovnost zbraní, není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat oproti právům účastníka řízení.

- 29 36. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (v případě zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro příslušný stupeň utajení), "protože mezi oběma protichůdnými legitimními zájmy je nutno najít rovnováhu, musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Jen tak může být zajištěna účinná soudní kontrola. Soud je zde ve zvýšené míře než při "běžném" soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Za splnění těchto podmínek pak může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). Ostatně právě proto mají také soudci podle ust. § 58 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení bez platného osvědčení ode dne jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon. Soudní kontrola, které nemůže být za žádných okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek bezpečnostního řízení, tak může v míře ještě dostačující zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a NBÚ při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro bezpečnostní řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav. Soud by totiž byl v takovém případě ve skutkové rovině "slepý", musel by se spolehnout pouze na správnost názoru zpravodajských služeb a přezkoumával by pouze procesní námitky" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101; www.nssoud.cz)."
- 30 Městský soud v Praze má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tento případ. Informace, které jsou ve věci žalobce vedeny v režimu utajení, není možné žalobci zpřístupnit. Je pochopitelné, že žalobce pak nemůže namítat konkrétní nezákonnost určitých zjištění, ani jejich nevěrohodnost. Jeho roli přebírá soud, který musí mít možnost přezkoumat relevanci všech předložených informací. Tento princip byl v dané věci naplněn, neboť žalovaná městskému soudu utajované informace poskytla.
- 31 K věci samé městský soud uvádí, že napadené rozhodnutí, byť formálně označeno jako sdělení je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. Soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
- 32 Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č.j. 1 Aps 15/2013-33, „český správní soud nerozhoduje o žalobě ve věcech záznamů v Schengenském informačním systému druhé generace jako první, ale jeho rozhodování nutno brát jako ochranu proti předchozímu rozhodnutí ve věci žádosti u příslušného policejního orgánu. (...) Stěžovatel (žalobce) se proti případnému negativnímu rozhodnutí Policie České republiky může bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, eventuálně v případě nečinnosti Policie České republiky žalobou nečinnostní.“ K podobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku, č.j. 9 Azs 49/2018-50 i ohledně ENO: „posuzované sdělení je ve svých důsledcích prakticky zamítavým rozhodnutím o žádosti o výmaz (likvidaci) osobních údajů. Je zřejmé, že kdyby správní orgán takové žádosti vyhověl, pak by byl stěžovatel plně uspokojen a samozřejmě by neměl důvod proti takovému rozhodnutí brojit správní žalobou. Stěžovatel má sice do jisté

míry pravdu v tom, že zamítavé rozhodnutí představuje stvrzení již existujícího faktického stavu (tj. existence zápisu do ENO/SIS II), to však neznamená, že se o rozhodnutí vůbec nejedná. Tímto úkonem, byť není výslovně označen jako rozhodnutí a není výsledkem správního řízení dle správního řádu, žalovaný autoritativně rozhodl o žádosti stěžovatele o likvidaci všech osobních údajů zpracovávaných orgány Policie ČR“.

- 33 Ze skutečnosti, že materiálně je sdělení policie na žádost osoby o výmaz osobních údajů rozhodnutím, městský soud již ve své rozhodovací praxi dovodil potřebu náležitého odůvodnění. Například v rozsudku ze dne 17. 7. 2018, č.j. 14A 59/2017-52, uvedl:
- 34 *„S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, dle nichž je nezbytné napadené sdělení policie považovat z materiálního hlediska za rozhodnutí, musí toto sdělení splňovat základní podmínky, které jsou na správní rozhodnutí kladeny právními předpisy (především správním řádem) a soudní judikaturou. Mezi tyto základní náležitosti rozhodnutí správního náleží dle § 68 odst. 1 správního řádu výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. V odůvodnění správního rozhodnutí se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a z jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). To znamená, že správní orgán v rámci odůvodnění musí odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden jak při vlastním dokazování, tak i při výkladu právních pojmů a celkovém hodnocení řešených právních otázek, přičemž odůvodnění musí být individuální a konkretizované pro danou věc (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Z odůvodnění každého správního rozhodnutí musí dostatečně vyplynout úvahy, jimiž se správní orgán při jeho vydání řídil, neboť jedině tak lze spolehlivě doložit správnost a tedy i zákonnost postupu správního orgánu (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109). K tomu, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné pak soud musí přihlídnout z úřední povinnosti a za situace, kdy shledá rozhodnutí nepřezkoumatelným, se pak nezabývá samotnou zákonností.“*
- 35 Žalobce napadá především absenci řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud musí žalobci přisvědčit, že z napadeného rozhodnutí skutečně není nijak seznatelné, proč je žalobce evidován jako nežádoucí osoba v ENO a SIS II.
- 36 V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že dostatečným odůvodněním není odkaz na aplikovaná ustanovení zákona. Dostatečným odůvodněním není ani prosté konstatování, že žalobce splňuje podmínky zákona pro zařazení do ENO, které sestává z opakování znění zákona. Z rozhodnutí musí být především zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů rozhodnutí tyto skutkové závěry učinil a jakými úvahami se řídil při hodnocení podkladů (rozsudek NSS, č.j. 6 Ads 87/2006-36). Požadavek na řádné odůvodnění správního rozhodnutí není samoúčelný. Jedná se také o důležitou pojistku před svévolí správních orgánů. Bylo povinností žalovaného v odůvodnění uvést konkrétní důvody (skutkové okolnosti), proč se domnívá, že žalobce splňuje zákonné podmínky pro setrvání v databázi ENO a SIS II.
- 37 Podle ust. § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.

- 38 Napadené rozhodnutí vůbec neaplikuje toto ustanovení na případ žalobce. Není ani zřejmé, pro jaký chráněný zájem vyjmenovaný v tomto ustanovení představuje pobyt žalobce na území nebezpečí.
- 39 U evidence ENO žalovaná pouze odkázala na ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů. Podle tohoto ustanovení spravující orgán žádosti podle odstavce 1, nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech. Podle odstavce 1 spravující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje spravující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o
- a) účelu zpracování osobních údajů,
 - b) právních předpisech, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává,
 - c) příjemcích, popřípadě kategoriích příjemců,
 - d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení,
 - e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a
 - f) zdroji těchto údajů.
- 40 Dle soudu však odkazem na ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů nelze v tomto případě odůvodnit absenci jakéhokoliv odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nijak nevysvětlila, jak by poskytnutí aspoň části důvodů mohlo ohrozit plnění úkolů v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti či další důvody zmíněné v tomto ustanovení. Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaná informovala soud, že v případě žalobce není dán pouze důvod dle ust. § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů, ale rovněž důvod dle ust. § 28 odst. 2 písm. c) téhož zákona, dle něž by vyhověním žádosti došlo k ohrožení ochrany utajovaných informací. Městskému soudu není zřejmé, proč žalobci tato skutečnost nebyla v napadeném rozhodnutí vůbec sdělena.
- 41 Městský soud vnímá, že boj proti organizovanému zločinu je citlivou záležitostí a často bude nutné využívat i utajované informace. To, že žalovaná ve věcech některých cizinců vede i utajovanou část spisu ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací, je v souladu se zákonem. Nicméně ani v těchto případech nelze rezignovat na jakékoliv odůvodnění. Městský soud poukazuje na rozhodnutí Soudního dvora EU ve věci C-300/11, *ZZ v. Secretary of State for the Home Department*, které se týkalo použití utajovaných informací v řízení o odepření vstupu cizince na území. Zde Soudní dvůr mimo jiné uvedl, že s ohledem na nutnost respektovat článek 47 Listiny základních práv EU (Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces) je zejména nutné, aby byla dotčená osoba v každém případě seznámena s podstatou důvodů, z nichž vychází rozhodnutí o odepření vstupu. Potřeba chránit bezpečnost státu nemůže mít ten důsledek, že právo na opravný prostředek bude neúčinné. Absence odůvodnění v nyní posuzovaném případě je v rozporu s uvedenou judikaturou.
- 42 Lze tedy shrnout, že v části týkající se vedení osobních údajů žalobce v ENO je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
- 43 Pokud jde o zařazení do SIS II, tak ani zde napadené rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění.

- 44 Podle ust. § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
- 45 Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 se údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů.
- 46 Podle čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 se záznam vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu.
- 47 Podle čl. 21 nařízení č. 1987/2006 členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.
- 48 Jak Městský soud v Praze uvedl již v citovaném rozsudku ze dne 17. 7. 2018, č.j. 14 A 59/2017-52, přeřazení osoby z evidence nežádoucích osob do SIS II je výsledkem určité vyšší, kvalifikovanější úvahy policie, která je v tomto směru odstupňovaná, a ke které vedle pouhé možnosti ohrožení uvedených zájmů (veřejný pořádek a bezpečnost) přistupuje ještě nutnost „důvodného nebezpečí“, že zde možnost jejich ohrožení skutečně je, přičemž nejde již o možnost toliko hypotetickou, ale o možnost důvodně předpokládanou. Pokud jsou dány tyto „zostřené“ důvody již při vložení záznamu, tak nutnost jejich zvažování ještě více vyvstane při hodnocení opodstatnění dalšího vedení záznamu, protože, jak již bylo uvedeno, citované nařízení počítá s tím, že v průběhu doby budou důvody pro vedení záznamu oslabovat. Z výše uvedeného pak vyplývá, že je povinností rozhodujícího orgánu (žalované) při posouzení možnosti výmazu záznamu ze SIS II pečlivě vážit, zdali nadále trvají důvody pro uchování záznamu v daném systému, a to s ohledem na znění a podstatu nařízení č. 1987/2006. A při vyřízení žádosti žadatele musí rozhodující orgán tyto důvody ve svém rozhodnutí náležitě specifikovat, a to také s přihlédnutím k délce vedení záznamu. To znamená, že rozhodnutí o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl (s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula) ze systému SIS II vyřazen.
- 49 Žalovaná však žádné takové úvahy v napadeném rozhodnutí nevedla. Pouze odkázala na evidenci v ENO. To však dle soudu nepostačuje, jak vyplývá již z právě citovaného rozsudku. Podmínky zařazení do ENO a SIS II nejsou totožné.
- 50 Pokud by absence jakýchkoliv důvodů pro vedení žalobce v databázi SIS II byla zdůvodňována ochranou utajovaných skutečností, tak ani taková argumentace nemůže obstát. A to ze stejných důvodů, jako je uvedeno výše u ENO.

- 51 Městskému soudu tedy nezbyvá než konstatovat, že napadené rozhodnutí je i v části týkající se vedení osobních údajů žalobce v databázi SIS II nepřezkoumatelné pro úplnou absenci důvodů.
- 52 Vzhledem k absenci odůvodnění Městský soud nemohl již přezkoumat, zda je záznam žalobce v ENO a SIS II nepřiměřeným zásahem do jeho základních práv. Správní soudnictví je založeno na kasačním principu. Soud nemůže za správní orgány, a to ani na základě obsahu spisového materiálu, domýšlet důvody rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je sice vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-76). Tato situace nastala v nyní posuzovaném případě, neboť napadené rozhodnutí skutečně neobsahuje žádné důvody, proč je žalobce nadále veden v systémech ENO a SIS II. Městský soud se tedy nijak nevyjadřuje k opodstatněnosti vedení žalobce v ENO a SIS II. Je na žalované, aby nejdříve důvody opodstatňující pokračující zařazení žalobce do těchto systémů přezkoumatelným způsobem uvedla v samotném rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- 53 Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro vady řízení (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
- 54 O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení 19.456 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z nákladů na zastoupení advokátem, které představují čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, doplnění žaloby, účast na ústním jednání před soudem) po 3.100 Kč za úkon dle ust. 11 odst. 1 písm. a), d) a g) na základě ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů. Dále k nákladům za zastoupení patří i čtyři režijní paušály po 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení za zastoupení ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21 %, tj. o 2.856 Kč.
- 55 Městský soud v Praze nepřiznal náhradu nákladů řízení za doplnění žaloby předložené soudu při jednání dne 20. 10. 2022, protože v tomto podání žalobce prakticky jen zopakoval argumenty uvedené v žalobě, a nejednalo se tak o vynaložení prostředků k důvodnému uplatňování žalobcova práva.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. října 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu